

такава сила, каквито виждамъ въ тебе. Коя си ти, която сега си прелестна и мила като небесенъ ангелъ?

— Азъ бѣхъ твоята перачка! — отговорила красивата душа.

— Моята перачка? . . . Оная, дребната и бедна, но скромна, добра и търпелива жена, която отъ сутринъ до вечеръ висѣше надъ чуждитѣ корита и то за нищожна надница?

— Да, сжщата! — потвърдила свѣтлата душа.

* * *

Мили деца,

Поуката отъ приказката е ясна:

За сждбата ни въ оня свѣтъ има значение не това: богати ли, прочути ли, учени ли, господари ли сме били тукъ — въ този свѣтъ, а това: добри ли, честни ли, милостиви ли, трудолюбиви ли, добродетелни ли сме били!

„Мнозина първи ще бждатъ последни, и последни ще бждатъ първи“.

(Библията: Еванг. отъ Матей, гл. 19, ст. 30).

Лжчитѣ на милосърдието.

Селото на Гюро Станоевъ е въ съседство съ западната ни граница.

Презъ него протича пълноводна рѣка, по двата брѣга на която сж кацнали върби.

Гюро има нива, презъ срѣдата на която е теглена граничната бразда.

Той оре и жъне едната половина — отсамъ, а отвждната е изоставена.

Гледа Гюро отъ синура оная частъ отъ нивата, що е на западъ, гледа я, както майка гледа болно чедо на легло, и очитѣ му се наливатъ съ сълзи.

Буренъ и търне сж покрили оттагъшната черна угарь. Тревясала, изоставена по неволя отъ пѣргавия стопанинъ, тя е унила,

съ посърнало лице и скърбенъ погледъ.

Презъ време на голѣмата война, колко юнашка кръвъ се пролѣ тукъ, съ колко наши и вражи трупове бѣха наслани тия поля, ниви, възвишения и долини . . .

Презъ време на тая кръвопролитна война какви ли ужаси не изпитаха жителитѣ по тия мѣста.

Войскитѣ на неприятеля бѣха настѣпили въ нашитѣ земи, а после, като отстѣпваха, минаха и презъ селото на Гюро и го опожариха.

Решително сражение се завърза между дветѣ воюващи страни, въ което паднаха безчетъ жертви. Гюро Станоевъ бѣ войникъ и участвуваше въ тоя бой. Неговата